چشم می گرید و قلب اندوهگین است؛ و ما سخنی جز آنچه پروردگارمان را خشنود سازد، نمی گوییم و ای ابراهیم، ما از فراقِ تو اندوهگین هستیم.

از انس رضی الله عنه روایت است که می گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم نزد فرزندش ابراهیم رضی الله عنه رفت که در حالِ جان دادن بود. چشمان رسول الله صلی الله علیه وسلم پُر از اشک شد. در این وضعیت عبدالرحمن بن عوف رضی الله عنه گفت: ای رسول خدا، شما هم (می گریید)؟! فرمود: «يَا ابْنَ عَوْفٍ إِنَّهَا رَحْمَةٌ»: «ای فرزندِ عوف، این رحمت است». و سپس به گریستن ادامه داد و فرمود: «إِنَّ العَيْنَ تَدْمَعُ والقَلبَ يَحْزَنُ، وَلا نَقُولُ إِلا مَا يُرْضِي رَبَّنَا، وَإِنَّا لفِرَاقِكَ يَا إبرَاهِيمُ لَمَحزُونُونَ»: «چشم می گرید و قلب اندوهگین است؛ و ما سخنی جز آنچه پروردگارمان را خشنود سازد، نمی گوییم و ای ابراهیم، ما از فراقِ تو اندوهگین هستیم».

[صحیح است] [متفق علیه]

رسول الله صلی الله علیه وسلم نزد فرزندش ابراهیم رضی الله عنه می رود که در آستانه ی مرگ قرار دارد؛ اشک از چشمان مبارکش جاری می شود که عبدالرحمن بن عوف با تعجب به ایشان می گوید: شما هم ای رسول خدا؛ یعنی مردم بر مصیبت صبر نمی کنند و شما هم مانند آنان عمل می کنید؟ گویا از این عمل رسول الله صلی الله علیه وسلم تعجب کرده است؛ چون رسول الله صلی الله علیه وسلم آنان را به صبر تشویق می کرد و از بی تابی کردن نهی می نمود. لذا به وی پاسخ می دهد که آن رحمت است. یعنی حالتی که مشاهده می کنی، در اثر نرم دلی و ارتباط عاطفی است که با فرزند وجود دارد؛ و به دنبال آن فرمود: «چشم می گرید و قلب اندوهگین است؛ و ما سخنی جز آنچه پروردگارمان را خشنود سازد، نمی گوییم و ای ابراهیم، ما از فراقِ تو اندوهگین هستیم». یعنی خشمگین نمی شویم و صبر می کنیم؛ و رحمت با صبر و ایمان به تقدیر منافاتی ندارد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5026